

2020 "Μέσα από σένα", συμμετοχή με το διήγημα "Ο κύριος Άλμπερτ", (διηγήματα, συλλογικός τόμος, επιμέλεια Δημήτρης Βαρβαρήγος, εκδ. 24 Γράμματα)

Ηρώ Νικοπούλου

Ο κύριος Άλμπερτ

Σ' όλη μου τη ζωή δεν θυμάμαι να έχω ξανασυναντήσει πιο φασαριόζικους ανθρώπους. Πάνε, έρχονται, ανεβοκατεβαίνουν άπειρες φορές αυτή τη ριμάδα τη σκάλα, που θα την βουλιάξουν μια ώρα αρχύτερα με τα χοντροκομμένα παπούτσια που φοράνε, που εκτός από κακόγουστα κάνουν και θόρυβο μεσημεριάτικα... Αλλά, πετάγομαι από το ένα θέμα στο άλλο. Παρασύρομαι μερικές φορές, απ' αυτούς τους τρομερούς, τους εξωπραγματικούς ρυθμούς τους. Τι να πρωτοσχολιάσω, ή μάλλον, σε τι απ' όλα να κάνω τα στραβά μάτια. Αυτοί είναι σίφου-νες, καταπέλτες και επιπλέον ενοχλητικά κακοντυμένοι, ενώ δεν είναι φτωχοί, και... και είναι και φριχτοί φωνακλάδες.

Συνήθως έρχονται κατά ομάδες, για να μη πω κατά αγέλες. Δεν έχω καταλάβει τι ακριβώς κάνουν εδώ, το μόνο σίγουρο είναι, ότι από τα ποδοβολητά τους τρίζουν τα τζάμια. Κι αυτό το σπίτι είναι παλιό, πολύ παλιό... κι έχει, απ' ότι φαίνεται, πολλά παράθυρα,... δεν ξέρω... πάντως έχει οπωσδήποτε πολλά τζάμια. Λοιπόν, κάθε φορά που το σκέφτομαι, διαπιστώνω ότι μάλλον δεν έχω πλήρη εικόνα του χώρου, ίσως πρέπει κάποια στιγμή να ασχοληθώ σοβαρότερα με το θέμα. Ίσως, πάλι, να μην έχω καλή μνήμη. Σαν να υπάρχει κάτι που μου διαφεύγει κι αυτό με ανησυχεί. Όταν, λοιπόν, κάποτε οι θορυβώδεις επισκέπτες φεύγουν, επανέρχεται στο χώρο η θεραπευτική σιγή. Όλα γαληνεύουν και ξαναβρίσκουν τους φυσικούς ρυθμούς τους. Αυτές οι ώρες της ησυχίας είναι οι καλύτερες της ημέρας. Πάντοτε απολάμβανα την ησυχία..., μόνο που... προσφάτως διαπίστωσα ότι δεν μπορώ να θυμηθώ με ποιο τρόπο την απολάμβανα. Τη γαλήνη και την ησυχία, εννοώ, δεν θυμάμαι με ποιο τρόπο την απολάμβανα! Εκτός αυτού οφείλω να ομολογήσω, πως το τελευταίο διάστημα ανακάλυψα, πως και για πολλά άλλα πράγματα δεν έχω απαντήσεις, όπως για παράδειγμα πόσο καιρό βρίσκομαι εδώ και για ποιο λόγο. Είναι στιγμές που νιώθω λίγο σαν χαμένος. Από μια άποψη, τουλάχιστον γι' αυτό τον τελευταίο καιρό, ευτυχώς που υπάρχουν κι αυτοί οι ανεκδιήγητοι που παρελαύνουν εδώ μέσα, κι έχω με κάτι να απασχολούμαι και να μ

ην σκέφτομαι διαρκώς τα δικά μου.

Ωστόσο ποτέ δεν κατάλαβα ποιος τους καλεί και γιατί τέλος πάντων είναι τόσο διαφορετικοί από τους αξιοπρεπέστα-τους ανθρώπους που περιδιάβαιναν κάποτε τους χώρους και τις αυλές αυτού του σπιτιού. Γιατί, όσο και να μην λειτουργεί καλά τώρα τελευταία η μνήμη μου, κάποια βασικά πράγματα τα θυμάμαι. Άλλωστε η διαφορά είναι τόσο κραυγαλέα, που δεν είναι θέμα μνήμης πια, αλλά κρίσης. Πότε-πότε φυσικά παρουσιάζονται και κάποιες εξαιρέσεις. Υπάρχουν, ας πούμε, κάποιες οικογένειες που φαίνονται πιο συγκροτημένες, τα παιδιά τους κάνουν λιγότερο θόρυβο και δεν σαρώνουν τα δωμάτια με ταχύτητα. Αλλά, απ' ό,τι έχω παρατηρήσει τόσα χρόνια εδώ μέσα – αλήθεια πόσα; ... δεν κατάφερα τελικά ποτέ να υπολογίσω – οι καλύτεροι επισκέπτες είναι οι μοναχικοί. Θέλεις γιατί δεν έχουν με ποιόν να φωνάξουν, θέλεις γιατί έχουν κάποιο σοβαρότερο λόγο, πάντως είναι οι μόνοι που κρατούν κάτι από την επαφή με τον εαυτό τους. Κάτι σαν... να εκεί... σαν αυτή την κοπελίτσα. Έχει ξανάρθει. Την εβδομάδα που μας πέρασε ήρθε συνολικά τρεις φορές. Την θυμάμαι με κάθε λεπτομέρεια, έχει χάρη και λεπτότητα που δύσκολα συναντά κανείς πια. Είναι λεπτοκαμωμένη, ωστόσο η στάση της μέσα στο χώρο φανερώνει μια σταθερότητα, και οι κινήσεις της δεν έχουν βιασύνη, δεν αντανakλούν τον πανικό που αναδύεται από όλους τους υπολοίπους τριγύρω, λες, κι αυτή έχει βγει από άλλη διάσταση του χρόνου. Να τη, πλησιάζει! Όμως, είναι πολύ παράξενη. Δεν έχω καταλάβει, γιατί, αλλά ντύνεται με αντρικά ρούχα. Φοράει πάντα κάτι στενά παντελόνια, αταίριαστα επάνω της και χοντρά παπούτσια, που μοιάζουν με των υπολοίπων, μόνο που αυτή περπατάει πιο προσεκτικά, δεν τα κοπανάει στο πάτωμα. Δεν μπορώ να καταλάβω κι από τι υλικό είναι φτιαγμένα. Ελπίζω να μην κρατήσει και σήμερα την ίδια αινιγματική στάση. Την προηγούμενη φορά κόντεψα να τρελαθώ μετά που έφυγε. Είχα τέτοια ένταση που κι εγώ δεν ξέρω πως κρατήθηκα και δεν έτρεξα ξοπίσω της φωνάζοντας. Πολύ θα 'θελα να την ρωτήσω το όνομά της, όμως ποτέ δεν κατάφερα να παραμερίσω τις κοινωνικές επιταγές. Μια κοπέλα μόνη, μέσα σε τόσο κόσμο, άγνωστη, είναι ούτως ή άλλως δύσκολο. Έπειτα μπορεί να τρομάξει ή να σχηματίσει κακή γνώμη για μένα κι αυτό είναι το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να συμβεί. Άσε πια το θέμα της ηλικίας, αυτή είναι πολύ νεότερή μου. Νιώθω μπλοκαρισμένος. Ωχ! δεν την βλέπω, την έχασα απ' τα μάτια μου. Αυτά έκανε και τις προάλλες. Την έχασα μέσα στον κόσμο, κι ύστερα μετά από πολλές ώρες την είδα να στέκεται στο διπλανό δωμάτιο και να κοιτά με μεγάλη προσήλωση προς κάποια αδιευκρίνιστη κατεύθυνση. Βέβαια, υπάρχει η πιθανότητα να κοιτούσε έναν από τους πίνακες που υπάρχουν δίπλα, αλλά με τέτοια προσήλωση; Δεν θέλω να το πιστέψω, για την ακρίβεια δεν θέλω ούτε να το σκέφτομαι. Ευτυχώς στο δωμάτιό μου όλοι οι πίνακες είναι από ανεκτοί έως καλοί. Μα πού έχει κρυφτεί επιτ

έλους; Έχει πολύ κόσμο σήμερα, δεν θα 'ναι εύκολο να την ξεμοναχιάσω..., ή μήπως είναι καλύτερα ακριβώς γι' αυτό; Όπως και να 'χει πρέπει οπωσδήποτε να είμαι πιο τολμηρός, πιο αποφασιστικός, τουλάχιστον να δοκιμάσω. Έχει περάσει όμως αρκετή ώρα που δεν τη βλέπω, κι ανησυχώ μη τυχόν έφυγε χωρίς να 'ρθει απ' εδώ. Αλλά, αυτό πάλι γιατί να το κάνει; Μόνο για να με δοκιμάσει θα μπορούσε να το κάνει, για να δει αν θα συνεχίσω να ενδιαφέρομαι γι' αυτήν.

Καλά, κι αυτή πώς θα το καταλάβει αν ενδιαφέρομαι, αν δεν της το δείξω, εκτός εάν το έχει ήδη καταλάβει και γι' αυτό διατάζει να με πλησιάσει, μπορεί και να ντρέπεται. Δεν ξέρω, είναι πολύ ξαφνικά όλα αυτά κι έχω τόσα να τη ρωτήσω και τόσα να της πω. Αρκεί να έρθει Θεέ μου, αρκεί να ευλογήσει με την παρουσία της πάλι τα μάτια μου. Πάντως, δεν θεωρώ καθόλου τυχαία την συνάντησή μας κι αν κρίνω από τον τρόπο που με κοιτούσε την τελευταία φορά, μάλλον το ίδιο πρέπει να αισθάνεται κι εκείνη. Με κοιτούσε κατάματα βαθιά και σιωπηλά. Έχουν χρόνια να με κοιτάζουν έτσι. Για μια στιγμή έσκυψε προς το μέρος μου, το πρόσωπό της πλησίασε επικίνδυνα το δικό μου, έπειτα απομακρύνθηκε πίσωπατώντας, με κοίταξε για τελευταία φορά γέρνοντας ελαφρά δεξιά το κεφάλι κι έφυγε, χωρίς μια λέξη. Παράξενο πλάσμα, υπάρχει όμως κάτι γνήσιο στη ματιά της.

Για μια στιγμή..., νομίζω ότι την έπιασε το μάτι μου..., μάλιστα, πάλι στο δίπλα δωμάτιο βρίσκεται... με κάποιον συζητάει. Ποιος να είναι αυτός; Σήμερα που αποφάσισα να της μιλήσω, ήταν ανάγκη να 'ρθει με παρέα; Και μάλιστα με άντρα, νεαρό και ωραίο! Δεν καταλαβαίνω, δεν την ενδιαφέρουν τα σχόλια του κόσμου; Πώς κυκλοφορεί έτσι; Εκτός, κι αν ο νεαρός είναι αδελφός της..., βέβαια, αυτό είναι! Έχουν και το ίδιο χρώμα μαλλιά, κατάμαυρα. Αμ, αυτό πάλι! Κορίτσι με κοντοκουρεμένα αγορίστικα μαλλιά; Γιατί όμως τον έφερε μαζί της; Έχω τρελαθεί απ' την αγωνία.

Α!...Γύρισε προς τα δω. Τα μάτια της έτρεξαν ανήσυχχα σ' όλο το δωμάτιο. Κάτι ψάχνει. Έχει λιγοστέψει κάπως ο κόσμος. Κοιτάει προς το μέρος μου. Εμένα ψάχνει! Κάτι του λέει, τον τραβάει κοντά της. Αυτόν δεν ντρέπεται να τον αγγίξει, δεν φοβάται. Η ψυχή μου τρέμει. Κατευθύνεται τώρα προς το μέρος μου. Πλησιάζουν. Στέκεται απέναντι μου. Τα μάτια της βρίσκουν τα δικά μου. Παίρνω κουράγιο, της τα λέω όλα..., της τα δίνω όλα! Αδειάζω. Έχει απόλυτη ησυχία. Δεν αντιδρά καθόλου, μένει ασάλευτη. Αρχίζω να ελπίζω. Παίρνω βαθιά ανάσα κι ετοιμάζομαι να ελευθερωθώ στα μάτια της, όταν στρέφεται προς τον νεαρό και... για πρώτη φορά ακούω τη φωνή της.

«Αυτός είναι που σου 'λεγα ότι μ' έχει ξετρελάνει, δεν είναι υπέροχος;».

«Πράγματι», ακούγεται η φωνή του νεαρού, «βαθιά έκφραση στα μάτια, καλογραμμένα χείλη, λαμπερό χρώμα στα μαλλιά..., σταθερή πινελιά,

και ποιος είπαμε ότι είναι;»

«Ντύρερ... Άλμπερτ Ντύρερ, αυτοπροσωπογραφία του καλλιτέχνη σε νεαρή ηλικία, 1528μ.Χ.», απάντησε το κορίτσι.